

มูมไม่มีดในป่ามะม่วง

อนามิส

H3003

จากโลกของเหตุผล ผมกำลังคุมดิ่งลุ่มลึกลงไปสู่โลกของผล
จากเหตุอันไม่อาจใช้เพียงเหตุผลเป็นมาตรการวัดความเป็นสัจจะได้

คำคืนวันนั้น เป็นโอกาสที่ผมรับทราบวิธีการรวบรวมความทรงจำของ
มนุษย์ ซึ่งอาจทบทวนย้อนไปถึงอดีตเก่าแก่ ยิ่งกว่าสมัยที่เราเป็นเด็กแบเบาะ
หรือหอนคุดคู้ในครรภ์

นั่นคือ ชีวิตก่อนที่จะมาถือกำเนิดเป็นคนในทุกวันนี้ และตื่นใจกับวิธีการก้าว
ข้ามไปสู่อุณาคตของเหตุการณ์ที่ยังไม่บังเกิดขึ้น

การหยั่งลงไปสู่มิติของอดีตและเยี่ยมกรายล้ำหน้าไปสู่มิติของอนาคตที่จะอุบัติ
ต่อไป พุดกันด้วยเหตุผลธรรมดาแล้ว มันเป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อเหลือเกิน

เรากำลังอยู่ในพระอุโบสถสร้างใหม่ มีอายุประมาณห้าปีเท่านั้น

“สถานที่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มีจิตผ่านการปฏิบัติมาแล้วจะทราบได้ว่า
มีอะไรหลายอย่างนอกเหนือจากที่สายตาเราแลเห็นอีกเป็นอันมาก”

พระภิกษุสองสามท่าน อยู่ห่างจากเราไม่เกินหนึ่งวา แต่สัจเสียงของท่าน
เหมือนกับดังมาจากสถานที่อันไกลแสนไกล ร่างการเนื้อหนังมังสาของท่านถูก
บรรยากาศภายในพระอุโบสถอันกว้างขวางแทรกแยกท่านไว้ราวกับอยู่คนละภพ

เป็นโบสถ์ที่นอกจะมีรูปร่างแปลก ยังมีกระแสของความกดดันอันเร้นลับ
แผ่ซ่านอย่างประหลาด

พระประธานองค์ใหญ่ประทับนั่งอยู่บนฐานชุกชีลายปูนปั้นประดับกระจก มีแสงสว่างส่องต้ององค์พระจนสีทองเกิดประกายเจิดจ้า บริเวณอื่นนอกจากนั้นความมืดปกคลุมทึมทึบสลัวหน้ากลัว

ณ ผืนดินจุดเดียวกันนี้ เคยก่อสร้างเป็นพระอุโบสถแล้วก็พัง แล้วก็มีการสร้างกันขึ้นใหม่อีก อย่างน้อยก็สามครั้งสามหน

เท่าที่หลักฐานปรากฏ ท่านพระครูญาณสังวร เจ้าอาวาสขอพระราชทานผูกพัทธสีมา ในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ประกาศนามวัดว่า “**อัมพวัน**”

ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

อัมพวัน แปลว่า ป่ามะม่วงครับ

ราชทินนามญาณสังวร ในสมัยหลังปรากฏความสำคัญมาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงสยาม จะทรงพระราชทานถวายให้แก่พระภิกษุรูปสำคัญอันเป็นที่สรรเสริญคุณธรรมอย่างยิ่งเท่านั้น

สมเด็จพระสังฆราช สุก ไก่เถื่อน วัดราชสิทธาราม ผู้ทรงพระเมตตาธรรมสามารถทำให้ไก่ป่าเปลี่ยวกลับเชื่องได้ ได้รับพระราชทานเป็นองค์หลังสุด ต่อจากนั้นก็เว้นว่างมาถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปี ก่อนจะถึง**สมเด็จพระญาณสังวรแห่งวัดบวรนิเวศวิหาร** ขณะนี้

พระครูญาณสังวร แห่งวัดอัมพวันก็เป็นที่เลื่องลือมาก ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ฝรั่งชาวฮอลันดาเข้ามาค้าขายติดต่อกับราชอาณาจักรไทย ครั้งแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้นำเอาพระพุทธรูปนาคปรกสององค์เข้ามาถวาย

สมัยพม่ายกทัพมารบพระนครศรีอยุธยา ตั้งทัพอยู่ปากแม่น้ำบางปะกง พุทราลพบุรี
ทำลายวัดวาอารามต่าง ๆ เสียหายเป็นอันมาก แต่วัดอัมพวัน ปลอดภัยรอดอยู่ได้
อย่างอัศจรรย์

พระพุทธรูปนาคนครกที่ฝรั่งนำมาถวายในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์ฯ ยังคง
สภาพสมบูรณ์เก็บรักษาอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

**ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี องค์ปัจจุบัน คือ หลวงพ่อพระ
ครูภาวนาวิสุทธิ**

ราชทินนามของท่านระบุว่า เป็นพระภิกษุสายปฏิบัติบำเพ็ญเพียร ผ่านการ
ฝึกฝนเล่าเรียนด้านภาวนาจากพระภิกษุสุปฏิปันโนหลายท่าน เช่น

พระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อเดิม) หนองโพธิ์ จังหวัดนครสวรรค์

พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี) วัดอโศการาม

พระอริยคุณาธร (เจ้าคุณเส็ง) สำนักเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น

หลวงพ่อบง เกจิอาจารย์เวทมนตร์คาถา วัดหน้าต่าง จังหวัด

พระนครศรีอยุธยา

หลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อสด) วัดปากน้ำ

และท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธิมุนี ต้นตำรับพองหนอยุบหนอ วัดมหาธาตุ
ยุวราชรังสฤษฎิ์ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังศึกษาพระอภิธรรมกับพระอาจารย์เตชิน ภิกษุชาวพม่า ณ
สำนักวัดระฆังโฆสิตาราม ธนบุรี ศึกษาวิชาโหราศาสตร์จากสมเด็จพระสังฆราช
(ญาโณทโย มหาเถร) วัดสระเกศวรวิหาร อีกด้วย

ผมไปที่วัดอัมพวันครั้งแรกมิได้ตั้งใจ โดยติดไปกับคุณ ท. เสียงพิบูลย์แห่ง คณะ “กฎแห่งกรรม” และคุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ผู้ก่อตั้งเมตาฟิสิกส์ อินสติ ติวออฟไทยแลนด์

ขณะหลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิ์นำคุณ ท. และคุณประสิทธิ์ชมสถานที่ ท่าน เปิดเผยถึงการฝึกจิตที่สำนักวัดอัมพวัน

เพียงเวลาสามชั่วโมง ผู้ที่มีกรรมเล็ก ๆ น้อย ก็จะเห็นได้ด้วยตนเอง ต่อจากนั้น ผมก็ซัดเซเข้าไปแวะโดยมิได้ตั้งใจอีกสองครั้ง ตอนบ่ายหนหนึ่ง ก่อนเวลาพอดีพระอาทิตย์ชิงพลบอีกคราว

ใกล้ค่ำ นกสารพัดชนิดมาจับต้นไม้ใหญ่เกือบทุกต้นเท่าที่มีส่งเสียงกันแซ่ดไป

วัดอัมพวันมีพันธุ์ไม้กว่าสามร้อยแปดสิบชนิด คุณหลวงบุเรศบำรุงการท่าน เอาไปจัดปลูกไว้ ปักป้ายบอกชื่อประจำต้นอย่างเรียบร้อย

ต้นไม้ดอกสีม่วงอ่อน มีเม็ดเหลืองเป็นพวง อย่างที่พบบนภูเขาวัดถ้ำกองเพล เส้นทางระหว่างจังหวัดอุดรธานีไปยังจังหวัดเลย ผมมาทราบชื่อที่วัดอัมพวันนี่เองว่า ชื่อ “เทียนหยด”

จำปีเหนือ แคนแสด มะขามป้อม พุดจีน ประยงค์ บัตตาเวีย งาช้าง สบู่ส้ม ชมพู พันธุ์ทิพย์ เถาวัลย์หลง อโศกขาว สุพรรณิกา มะตาด อินทผลัม ธรรมบุชา เหล่านี้ เป็นชื่อพันธุ์ไม้สะพร้งอยู่ในวัดอัมพวันทั้งนั้น

ต้นแห่ยก บางคนเรียกว่า “เล็บครุฑ” ต้นฝิ่นออกดอกสีชมพูหยักกว่าหน้าคล้าย ชบาแฉก

พระอุโบสถทรวดทรงแปลกตา ก็ใช้ไม้พุ่มเตี้ยตัดเป็นกำแพงแก้ว ใบเสมาดัดไว้กับผนังโบสถ์แบบเดียวกับพระอุโบสถวัดมหาธาตุในกรุงเทพฯ

พระครูภาวนาวิสุทธิ์ท่านนี้แหละครับ ที่ท่านสร้างพระเครื่ององค์เล็ก ๆ มี
อภินิหารเปล่งแสงเรืองอยู่ในตู้เก็บของ ขณะที่จิตวิญญาณของร้อยเอกชาญ สุริยันต์
ซึ่งเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุเครื่องบินตกในสมรภูมิเวียดนาม ปรากฏกายแต่ง
เครื่องแบบสนาม นัยน์ตาดำเป็นนิล ไม่มีนัยน์ตาขาว เข้ามาหาร้อยเอกเสถียร สถาน
พล ขณะนอนเฝ้าโรงทหารในค่ายอาสาสมัคร จังหวัดกาญจนบุรี ที่ผมเล่าในบทที่แล้ว

พระองค์ที่มีเสียงกระซิบเตือนร้อยเอกเสถียร สถานพล (ยศสมัยเมื่อเหตุการณ์
อุบัติขึ้น) มีชื่อว่า **พระพุทธรณภูมิโตชค** สร้างเป็นสองแบบ ปางสมาธิกับปาง
ประทานพร

ผงวิเศษที่ผสมเป็นองค์พระ ประกอบด้วย

แร่เศรษฐีป้อมเพชรจากดงเศรษฐี จังหวัดกำแพงเพชร

แร่ทรหดจากถ้ำเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

แร่เม็ดมะขามจากเจดีย์หก บ้านแปง เจดีย์วัดปราสาท จังหวัดสิงห์บุรี

ข้าวตอกพระร่วง จากจังหวัดสุโขทัย

แร่ชวานฟ้า จากท่านอาจารย์หรับ้านเตาอิฐ

แร่ขี้เหล็กไหล จากเขาหลวง จังหวัดนครสวรรค์

แร่สังกะวานร จากโพธิประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

อิฐดอกจันทร์ จากวัดค่ายบางระจัน

คตปลวก จากโคกดิน วัดพระปรารักษ์มณี

คตไม้สัก จากดงพญาเย็น จังหวัดนครราชสีมา

ขี้ปรอท จากเพชรบูรณ์

ผงกรุพระ จากวัดพระธาตุ ชัยนาท ส่วนหนึ่ง จากกรุพระของหลวงพ่
จากจังหวัดปราจีนบุรี

จากกรุพระอาจารย์ร้อยแปด ในจังหวัดสิงห์บุรี จากกรุพระของพระครู
วินิจสุตคุณ จังหวัดอ่างทอง

และจากกรุพระของพระครูเปลี่ยน วัดจักรวรรดิราชาวาส กรุงเทพฯ

สรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ หลวงพ่อพระครูภาวนาท่านเดินทางไปจัดสรรค้นหามาด้วยตนเองทั้งสิ้น ที่สามารถกระทำได้อีกก็เพราะก่อนสมัยจะได้รับตำแหน่งเป็นครูบาอาจารย์สอนพระกรรมฐาน ท่านศึกษาเวทย์มนตร์ไสยศาสตร์ และเคยจุดตั้งรุกขมูลไปยังที่ต่าง ๆ แหล่งกำเนิดของแรมงคลศกดิ์สิทธิ์เหล่านั้นมาก่อนแล้ว

ผงวิเศษบางสิ่งมีการติดต่อกับจิตวิญญาณผู้เป็นเจ้าของดั้งเดิม เพื่อขออนุญาตนำมาใช้ และบางอย่างเดินทางเข้าไปนำมา ต้องผ่านภยันตราย อาศัยพลังจิตอันเข้มแข็งและเมตตาธรรมอย่างสูงส่งเป็นเครื่องช่วยคุ้มครอง

ผมนึกเห็นภาพพระครูองค์ห่มกาสาหวัดสีย้อมกลัก จุดเทียนเดินเข้าไปในถ้ำมืดแต่เพียงลำพัง ผนังถ้ำเบื้องบนต้องประกายไฟสะท้อนแสงเป็นสีเขียวระยิบ ท่านกลางพื้นถ้ำย่ำเหยียบไปด้วยบรรดาภูไหญ่น้อย แมงูที่ร้ายที่สุดเช่น จงอาง แมงป่องพิษคอบขื่นมาสูงเกือบถึงเอวคน ส่งเสียงขู่ฟ่อ ๆ

นั่นคือภาพของสภาพการณ์ตอนหลวงพ่อพระครูภาวนาท่านเข้าไปขุดขี้เหล็กไหล “เจ้าถ้ำเจ้าเขาไม่ยอมให้นำออกมาทั้งก้อน ต้องใช้วิเศษคุ้มครองเพียงขี้ของมันมาเท่านั้น”

ดวงเศรษฐีเดี๋ยวนี้ไม่มีเศรษฐี แต่ครั้งโบราณกาลเป็นที่ถิ่นของบุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินสิ่งของนอกกายอันมีค่าทั้งหลาย ที่ป้อมเพชรดวงเศรษฐีจัดเป็นที่แรงที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย เนื่องด้วยจิตวิญญาณผู้มีทรัพย์ยังคงผูกพันวนเวียนอยู่กับทรัพย์ทั้งหลาย ที่เคยเป็นสมบัติของเขาสมัยเป็นมนุษย์จนกลายเป็นแผ่นดินที่มีอาถรรพณ์ไป

มโนภาพของผมถ่ายทอดให้ เห็นพระภิกษุครูรูปร่างผอมบางท่านเดียวกัน กระทำพิธีไสยเวทสักการะจิตวิญญาณอดีตเศรษฐี บอกกล่าวขออนุญาตนำแร่เศรษฐีมาสร้างพระพุทธรูปองค์เล็กเพื่อเป็นสิ่งเตือนใจพุทธศาสนิกชนรุ่นหลัง

ฉบับล้นทันใดนั้น ก่อนแรกลมโตก็ผุดขึ้นมาพื้นดินเบื้องหน้าพระชุตงค์อย่าง
อัศจรรย์

โพธิประทับช้าง เป็นสถานที่ประสูติของสมเด็จพระพุทธเจ้าเสด็จ
พระมหากษัตริย์อันเป็นที่เลื่องลือทั้งเรื่องของความจงรักภักดี ความเคร่งต่อจารีต
ศักดิ์ศรีของชายชาติตรีพันท่ายนรสิงห์ และความเป็นนักเลงคุณไสยคงกระพันต่าง ๆ

อิฐที่บางระจัน ก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มักเกิดปรากฏการณ์ประหลาดแก่ผู้ที่หยิบ
ฉวยนำเคลื่อนย้ายจากสถานที่ดั้งเดิม ทุกก่อนมีตราดอกจันทร์ประทับกำกับอยู่
ส่วนมากก้อนหนึ่ง ๆ มีตราสามดวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่หลวงพ่อบุญพระครูภาวนา
อธิษฐานขอจากจิตวิญญาณเพื่อการสร้างพระมีตราดอกจันทร์ประทับอยู่มากที่สุด คือ
มีตราถึงเก้าดวง

ผมได้เริ่มต้นเรื่องของมูมไม่มีดในปามะม่วงว่า เรากำลังจะคุยกันถึงสาเหตุที่
ส่งผลผิดธรรมดา อันไม่สามารถจะยกเอาเหตุและผลขึ้นมาวัดความเป็นสัจจะได้ การ
ที่แร่ผุดขึ้นจากดินได้เอง หรือพออธิษฐานจิตขอต่อจิตวิญญาณคนกล้าบางระจัน ก็
ได้มาซึ่งอิฐที่มีตราประทับมากกว่าธรรมดาที่ตาม เป็นเพียงเรื่องปลื้มย่อยเท่านั้น

ที่วัดอัมพวันมีเสียงบุคคลที่คนไม่ได้ฝึกฝนพลังจิตพิสดาร พจพ. ไม่เห็นตัวผู้
พูด ไม่สามารถได้ยินเสียงได้นอกจากในบางกรณี

เราจะว่ากันถึงเจ้าของเสียงประหลาด หรือเสียงจิตวิญญาณจากปรโลกส่ง
กระแสน้ำมิติโลกที่ซ้อนกันให้มนุษย์ธรรมดาไม่รู้เรื่องราวก่อน

ในตอนที่แล้ว ผมเล่าถึงเสียงจากพระเครื่องปางบำเพ็ญภาวนาสมาธิ ปรากฏ
แสงเรืองขึ้นในตู้เก็บของ ของร้อยเอกเสถียร สถานพล ก่อนที่จิตวิญญาณร้อยเอก
ชาญ สุริยันต์ จะเวียนมาเยี่ยมเยียนอีกเป็นรอบที่สี่ ผู้กองเสถียรได้ยินเสียงเตือนว่า
“ประเดี๋ยวเขาจะมาอีก ถ้าเขามาครั้งนี้แล้ว อย่าลืมบอกเขาด้วยนะว่าจะทำบุญ
ไปให้”

พอจิตวิญญาณ รอ.ชาญ ปรากฏมาอีก คุณเสถียรประหว่นเสียนพุดกับผีไม่
ออก เสียงจากมิติอื่นต้องเตือนให้บอกเรื่องการทำบุญอุทิศส่วนกุศลถึงสี่ครั้ง

พระเครื่องวัดอัมพวันรุ่นนั้น ก่อนจะทำพิธีพุทธาภิเษก มีท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์
ปรากฏในนิมิตบอกว่า “พระนี่คืออยู่ในตัวแล้ว ไม่ต้องกระทำพิธีปลุกเสกใด ๆ
ทั้งสิ้น เพียงแต่ให้ท่านพระครูหนึ่งบริการกรรม แล้วนิมนต์พระสงฆ์สวดธรรมจักรแบ
พาหุงแปดบทและสวดบารมีสามสิบทิศ ให้ได้ครบร้อยแปดจบก็พอแล้ว”

พระครูที่บริการกรรมนั้นปรกนอกจากหลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิผู้สร้าง ก็มี
หลวงพ่แพ (พระครูธรรมโสภิต) วัดพิบูลทอง ซึ่งกิตติคุณเป็นที่ประจักษ์เลื่องลือ
นั่นเอง

พอสร้างสำเร็จยังไม่เข้าพิธี มีโหรหลวงท่านหนึ่งขอชมพระของหลวงพ่พระ
ครูภาวนา พอพิจารณาแล้วท่านผู้นั้นกล่าวเช่นเดียวกับจิตวิญญาณในนิมิตว่า “พระนี่
มีดีในตัวแล้ว ผมขอทำบุญกับท่านร้อยบาท ผมขอหนึ่งองค์ จะเอาไปเยี่ยมใส่
กรอบเดี๋ยวนี้เลย”

เสียงประหลาดอีกรายหนึ่งไปเกิดที่จังหวัดสุพรรณบุรี กับคนรถของคุณสม
เจตน์ วัฒนสินธุ์

คุณสมเจตน์เป็นวิศวกรผู้คิดค้นเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า การแปลงสายจาก
สามเส้นเป็นเส้นคู่ และดำเนินการสร้างโรงงานผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าขึ้นในประเทศ
ไทย

ระหว่างที่คุณสมเจตน์ไปธุรกิจที่จังหวัดสุพรรณ และจำเป็นต้องพักค้างแรมใน
เวลาค่ำคืน คนรถของคุณสมเจตน์ฝันเห็นคนแก่มีหนวดเครารุงรังเดินเข้ามาหา คน
แก่ในฝันหยิบองค์พระห้อยคอของเขาดู แล้วพูดว่า “กูอยู่วัดมานาน ยังไม่ได้สัก
องค์เลย”

เสียงประหลาดข้ามมิติ ในเวลาค่าคืนที่ปามะม่วงยังมีอีก และมีอย่างยืนยัน เรื่องชาติก่อนชาตินี้และชาติหน้าภายหลังความตายของมนุษย์ในชาตินี้ได้เป็นอย่างดี

เกี่ยวกับพระอุโบสถหลังเก่า ซึ่งหลักฐานจารึกบนตู้ลายรดน้ำ ระบุว่าอุบาสก อุบาสิกาสร้างถวายในปี พ.ศ. ๒๒๐๐ ตรงกับรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ตู้หนึ่ง กับตู้ลายรดน้ำจารึกว่านายเจียกสร้างถวายเมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ ปีซึ่งกรุงศรีอยุธยาพระราชธานีเสียแก่พม่าเข้าศึกครั้งหลัง

ตกมาถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ กว่าสภาพของวัสดุต้านกระแสนมยีนหดลุ้ส่ายฝนซัด สาดมาเป็นเวลานับร้อย ๆ ปี จะอยู่ในสภาพอย่างใดลองนึกดูเถอะครับ

เวลาสี่นาฬิกาคืนวันหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ขณะพระครูภาวนาวิสุทธ์ เจ้าอาวาสนั่งสมาธิอยู่ มีเสียงกระซิบของผู้ชาย สำเนียงบอปกป้องความสูงอายุน บอกว่า “โบสถ์พัง โบสถ์ท่านพังแล้ว อย่าไปไหนนะ”

ครั้งนั้นหลวงพ่พระครูภาวนาฯ ท่านคิดว่าเป็นเสียงของผู้ใดผู้หนึ่งในวัดกล่าวกับท่าน เพราะว่าเป็นการได้ยินอย่างแจ่มชัดมาก ท่านลืมนตาขึ้นมองหาเจ้าของเสียง จึงทราบว่ามีเสียงของมนุษย์ เพราะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ใกล้ท่านเลย

หลับตากระทำสมาธิต่อ เสียงชายชราที่กระซิบข้อความซ้ำกันเช่นนั้นอีก

พอรุ่งอรุณ หลวงพ่จึงเดินออกไปพบพระภิกษุเฟื่อง ซึ่งท่านเข้าไปกระทำศาสนกิจในพระอุโบสถเป็นประจำเพื่อสอบถาม

“โบสถ์เราพังเมื่อไร” โบสถ์เราพังหรือเปล่า”

หลวงพ่เฟื่องตกใจ **“โบสถ์ไม่ได้พัง ผมเพิ่งออกจากทำวัตรในโบสถ์เดี่ยวนี้เอง”**

“จันไปดูกันหน่อยซิ”

หลวงพ่พระครูเดินนำหน้า มีพระภิกษุเฟื่องเดินตาม ไปยื่นพิจารณาสังฆาร
คร่ำคร่าของพระอุโบสถอยู่ครู่เดียว

“เปรียะ!” เสียงตัวไม้ลั่นต่อหน้าต่อตา บางส่วนของเชิงชายหน้าพระอุโบสถ
ยุบเอียงฮวบ มีลักษณะการเหมือนนกปีกหัก กระเบื้องและเศษปูนหล่นกราว

“อย่าเพิ่งพังลงมาเลย **ผลัดขอแรงคนเขามาเรือเสียก่อน**” หลวงพ่อท่าน
บอกกล่าว

ครั้นแล้วการติดตามระดมแรงทั้งพระและชาวบ้านมาช่วยกันขนข้าวของจึงเริ่ม
ขึ้น จัดการเรือเฉพาะเชิงชายออกก่อน

ในพระอุโบสถหลังใหม่เวลารাত্রีกาลช่างเจียบกริบ ผมปล่อยให้เพื่อนที่ไป
ด้วยกันสอบถามข้อความเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับสวรรค์และนรกที่มนุษย์สามารถแลเห็น
ได้ ถ้ามีความตั้งใจต้องการจะเห็นโดยอาศัยพระคาถา “ระเบิดเปิดโลก” ของหลวงพ่อ
เขียนวัดตะพานหิน ที่หลวงพ่พระมหาวิระ ถาวโร “**ถาษีสิงดำ**” ท่านเคยทดลองให้
หลวงพ่อเขียน เขียนเลขสลากกินแบ่งที่จะออกล่วงหน้าครบทุกตัว ผันเก็บไว้
ตรวจสอบเมื่อเวลาออกแล้ว

เลขที่หลวงพ่อเขียน เขียนไว้ออกตรงครบทุกตัวของรางวัลที่หนึ่ง!

นานแล้วไม่ได้ย่างกรายเข้าไปอยู่ในพระอุโบสถ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาค่ำคืน
ดึกดื่น เจียบเขียบเช่นนั้น พอคุยกันถึงเรื่องมิติที่เรามองไม่เห็น และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใน
พระอุโบสถ ใจผมซ้กระแวงชอบกล อดชำเลื่องไปในที่ไกลมุ่มสลัวไม่ได้ สายตากวาด
ต่อไปที่พระบรมรูปของบูรพกษัตริยาราช

เจ้าภาพทั้งสามตกลงพร้อมใจรวมเป็นกฐินเดียวกัน และร่วมทุนทรัพย์กับคุณสมเจตน์ วัฒนสินธุ์อีกส่วนหนึ่ง พระอุโบสถใหม่สวยงาม จึงเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย

บ่ายอีกวันหนึ่ง ภายในอุโบสถหลังเดียวกัน ผมกราบองค์พระประธานแล้วลองนึกอธิษฐานขออุทิศทานุภาพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์สิ่งสถิตอยู่ในโบสถ์

“ถ้ามีขอได้โปรดแสดงอะไรให้ผมเห็นสักนิดเถิดเจ้าพระคุณ”

ผมนั่งพิจารณาความสวยงามขององค์พระ และฐานชุกชีลอยตัวงามเด่นฝีมือของคุณประจวบ จันทรอุบล กับคณะ กำลังนึกในใจต่อไปว่า การกระทำสมาธิในพระอุโบสถหลังนี้ องค์พระประธานลอยเด่นมีส่วนช่วยในการน้อมนำสมาธิได้อย่างดียิ่ง

ทันใดนั้น.....

นกสาลิกาตัวหนึ่งบินလာเข้ามาทางประตูด้านหลังองค์พระประธาน มันบินวนรอบองค์พระรอบหนึ่ง แล้วก็โฉบออกไปตามทางเดิม

นอกจากบ้ำภูเขา รักทะเล ผมยังรักนกชอบดูนก วัดที่ไหนมีนกไปชุมนุมอาศัย ความร่มรื่น ผมสมัครใจที่จะทักท้วงว่าที่นั่นมีความร่มเย็น ให้ความเมตตาแก่บรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายเป็นอย่างสูง

นกบินเข้ามาในพระอุโบสถวนเวียนรอบองค์พระปฏิมาทองสว่างโพลนด้วยแสงโคมส่องอย่างนั้น ผมรู้สึกว่าเป็นเรื่องค่อนข้างผิดปกติสักหน่อย

“ขอให้นกเข้ามาอีกเถอะ ถ้าเป็นอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ว่ามันบินเข้ามาเพราะเพียงพระอุโบสถอยู่กลางดงไม้ มันย่อมหงเข้ามาได้เป็นธรรมดา”

ครรวรนั้นกบินเข้ามาเป็นฝูงเลยทีเดียว จวัดเจเวียหรอบองค์พระประธานสวน
ทางกันไปมาอยู่พักหนึ่งจึงบินกลับออกไป

วันนั้นตอนจะกลับ ขณะก้าวขาขึ้นรถ ผมพบไขไก่แจ้อยู่บนพื้นทราย
ลานวัด อยู่ใกล้ทำจนแทบเหยียบไปโดนมันเข้า

ไม่พบแม่ไก่ แต่ฟองไข่ยังอุ่นหิมอยู่....

จากหนังสือ คนเหนือโลก
จัดพิมพ์โดย สถานีวิทยุ ทหารอากาศ ๓๐๑ บางซื่อ

